

ÚVOD

Ahoj...

Nejsem si jistý, kolik je hodin. Tahle věc by to měla zaznamenávat. Probudil jsem se před několika minutami. Pořád je tma. Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí.

Předním oknem se sem sype sních. Mám zmrzlý obličej. Nemůžu skoro ani mrkat. Jako bych měl na tvářích zaschlou barvu. Jenomže to nechutná jako zaschlá barva.

Celý se klepu... připadám si, jako by mi někdo seděl na prsou. Nemůžu popadnout dech. Asi mám zlomená žebra, dvě, možná tři. Nebo mi taky zkolabovala plíce.

Tady nahoře bez přestání fouká vítr, opírá se do ocasní části trupu letadla... nebo co z ní zůstalo. Něco nade mnou, asi nějaká větev, plácá do plexiskla. Zní to, jako když někdo Źuká nehty o tabuli. A zezadu sem táhne chladný vzduch. Z míst, kde býval ocas.

Cítím benzin. Řekl bych, že v obou křídlech zůstalo skoro všechno palivo.

Že mi na zvracení.

Kolem mé ruky je sevřená jiná. Studené prsty plné mozolů. Ruka se svatebním prstenem, tenkým a na okrajích ohlazeným. To je Grover.

Byl mrtvý dřív, než jsme narazili do koruny stromu. Nikdy nepochopím, jak mohl s tou věcí přistát, aniž by mě taky zabil.

Když jsme vzlétli, přízemní teplota byla hodně nízká. Nevím, jaká je teď. Připadá mi, že je ještě chladněji. Naše letová výška měla být jedenáct tisíc pět set stop. Přibližně. Nemohli jsme padat víc než pět set stop, když Grover naklonil křídlo. Ovládací panel je tmavý, neo-

světlený. S bílým popraškem. GPS na palubní desce co chvíli problikne a pak zase zhasne.

Někde tady byl pes. Taková zubatá potvora, samý sval. S krátkou srstí. Velký asi jako chleběrna. Když dýchá, vydává takové vzteké bublavé zvuky. Vypadá, jako by jel na speedu. Počkej...

„Ahoj, kamaráde... Počkej... ne. Tady ne. Dobře, olízej mě, ale neskákej. Jak se jmenuješ? Ty se bojíš, vid? Jo... já taky.“

Nemůžu si vzpomenout na jeho jméno.

Jsou zpátky... byl jsem dlouho v limbu? Je tady pes. Mám ho v podpaží pod kabátem.

Už jsem ti o něm říkal. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.

Celý se třese a víčka mu cukají. Kdykoli se ozve zakvilení větru, vyskočí a vrčí na něj.

Paměť mám v mlze. Povídal jsem si s Groverem, on seděl za kniplem, možná nahnul stroj doprava, přístrojová deska zářila pestrou tabulí modrých a zelených světél, pod námi se rozprostíral černý koberec, ani světlíčko na devadesát kilometrů žádným směrem a... byla tam žena. Snažil jsem se ji dopravit domů za snoubencem a na předsvatební večírek s přáteli. Podívám se.

... našel jsem ji. V bezvědomí. Zrychlený pulz. Oči jsou oteklé, zavřené. Zornice rozšířené. Pravděpodobně otřes mozku. Na obličejí několik škrábanců a tržných ran. Některé z nich budou potřebovat šití. Pravé rameno je vykloubené, levá stehenní kost zlomená. Sice neprotrhla kůži, ale noha je nakřivo a nohavice je napnutá. Musím ji srovnat... jakmile popadnu dech.

... ochlazuje se. Myslím, že nás bouřka nakonec dostihla. Jestli nás rychle do něčeho nezabalím, zmrzneme dřív, než se rozední. Nohu musím srovnat až ráno.

Rachel... nevím, kolik času máme, nevím, jestli to vůbec zvládneme... ale... všechno беру zpátky. Mýlil jsem se. Byl jsem naštvaný.

Nikdy jsem to neměl vyslovit. Myslela jsi na nás. Ne na sebe. Teď to vidím.

Máš pravdu. Ve všem. Vždycky existuje šance.

Vždycky.

1. KAPITOLA

LETIŠTĚ SALT LAKE CITY
O DVANÁCT HODIN DŘÍVE

Výhled byl špatný. Šedivý pošmourný leden se nudně vlekl. Na televizní obrazovce za mnou nějaký chlapík ve studiu v New Yorku použil výraz „zahalený v mlze“. Přitiskl jsem čelo na sklo. Na rozjezdové dráze letištní pracovníci ve žlutých uniformách řídili vláčky se zavazadly, které se proplétaly mezi letadly ve sněhové metelici způsobené výfukovými plyny. Vedle mě seděl unavený pilot na svém koženém kufru opotřebovaném bezpočtem letů, v ruce žmoulal čepici – a doufal v poslední šanci zaskočit domů a vyspat se ve vlastní posteli.

Na západě pokryly ranvej mraky; viditelnost byla téměř nulová, ale foukal vítr, takže se vždycky za chvíli rozjasnilo. Okna naděje. Letiště v Salt Lake City je kolem dokola obklopeno horskými masivy. Směrem na východ se nad mraky vypínají zasněžené vrcholky. Hory mě vždycky přitahovaly. Na chvíli jsem zauvažoval, co je asi za nimi.

Můj let měl startovat v 18:07, ale vzhledem ke zpoždění jsem se začal smířovat s tím, že odletíme buhvídky, jestli vůbec. Otrávený blikajícím nápisem ZPOŽDĚNÍ jsem se přesunul do rohu a sedl si na zem proti vzdálenější zdi. Rozložil jsem si na klín složky pacientů a začal diktovat zprávy, diagnózy a předpisy léků do svého digitálního záznamníku. Šlo o lidi, které jsem viděl týden předtím, než jsem odletěl. Přestože jsem ošetřoval i dospělé, většina dokumentů, které jsem měl na klíně, patřila dětem. Před lety mě Rachel, má žena, přesvědčila, abych

se zaměřil na sportovní medicínu pro děti. Měla pravdu. Bylo strašné vidět je kulhat, ale miloval jsem pohled, když se znovu rozběhly.

Zbývalo mi dokončit ještě pár spisů, když se na záznamníku rozblíkala červená kontrolka baterií, a tak jsem vyrazil do obchodu v hale terminálu, kde jsem zjistil, že si můžu koupit dvě baterky AA za čtyři dolary, nebo dvanáct za sedm. Podal jsem paní za pultem sedm dolarů, vyměnil jsem dvě v baterky v záznamníku a zbylých deset jsem schoval do batohu.

Právě jsem se vracel z lékařské konference v Colorado Springs, kam mě pozvali, abych se zúčastnil diskuse na téma „Křižovatka pediatrické ortopedie a urgentní medicíny“. Zabývali jsme se postupy při pohotovostních zásazích a odlišnostmi v přístupu, kterých je zapotřebí při léčbě vyděšených dětských pacientů. Místo konání bylo úžasné, konference plně uspokojila i několik mých dodatečných požadavků, a především mi poskytla výmluvu, abych mohl strávit čtyři dny ležením v Collegiate Peaks blízko Buena Vista v Coloradu. Vlastně to byla služební cesta, která ukojila mou závislost na šplhání po skalách. Mnozí kolegové lékaři si kupují drahá auta nebo velké domy a platí za členství ve společenských klubech, kam většinou ani nechodí. Já si ordinuju dlouhé běhy po pláži a lezení po horách, samozřejmě pokud mám možnost se k nim dostat.

Byl jsem pryč celý týden.

Má zpáteční cesta mě zavedla z Colorado Springs do Salt Lake City na přímý let domů. Cestování letadlem mě nikdy nepřestane udivovat; člověk letí na západ a skončí na východě. Davy na letišti prořídly. Touhle dobou v neděli už byla většina lidí dávno doma. A ti, kteří se zde stále zdržovali, buď čekali na odbavení, nebo stáli u baru nad pivem a košíčkem kukuřičných tortil se sýrem a u pálivých smažených křídílek.

Zaujala mě její chůze. Dlouhé štíhlé nohy, odhodlané držení těla, elegantní a rytmický krok. Sebevědomá žena, která se cítí dobře ve své kůži. Vysoká možná sto sedmdesát pět centimetrů, tmavovlasá a přitažlivá, ale příliš se tím nezaobírá. Kolem

třiceti let. Vlasy střižené nakrátko. Napadla mě Winona Ryder ve filmu *Narušení*. Nebo Julia Ormond v remaku *Sabrin*y s Harrisonem Fordem. Nedělala z toho vědu, ale přesto, stejný typ žen potkáte při procházce Manhattanem a jsou to dívky, které platí spoustu peněz, aby vypadaly právě takhle. Vsadil bych se, že ona za to moc nezaplatila. Nebo možná zaplatila hodně, aby to vypadalo, že zaplatila málo.

Procházela halou, očima si měřila davy lidí v terminálu a pak si vybrala místo na podlaze asi pět metrů ode mě. Koutkem oka jsem ji pozoroval. Měla tmavý kalhotový kostým, koženou aktovku a větší kufr na kolečkách. Vypadala, že se vrací z dvou denní služební cesty. Položila zavazadla, obula si tenisky a pak, když pohledem přelétla informační tabuli, si sedla na zem a začala se protahovat. Vzhledem ke skutečnosti, že nejen její hlava, ale i prsa a břicho se dotýkaly stehů a podlahy mezi nohama, jsem usoudil, že už to někdy předtím dělala. Nohy měla svalnaté jako instruktorka aerobiku. Po několika minutách protahovacích cviků vytáhla z aktovky několik žlutých linkovaných bloků, chvíli listovala ručně psanými poznámkami a pak se pustila do psaní na notebooku. Prsty jí kmitaly po klávesnici rychlostí křídel kolibříka.

Po několika minutách jí laptop zapípal. Zamračila se, strčila si tužku do pusy a začala pátrat na zdech po zásuvce. Zásuvku našla a viděla, že už ji částečně využívám já. Držela v ruce konec šňůry od notebooku.

„Nevadilo by vám, kdybych se připojila?“

„Samozřejmě že ne.“

Zastrčila šňůru a pak se posadila se zkrříženými nohama s počítačem na podlaze, obklopená notesy. Já jsem pokračoval v práci na svých složkách.

„Navazuji na ortopedickou konzultaci ze dne...“ Nahlédl jsem do kalendáře, abych si připomněl datum. „Dvacátého třetího ledna. Tady doktor Ben Payne. Jméno pacientky je Rebecca Petersonová, následují nacionále a další údaje. Datum narození 6. 7. 1995, číslo lékařské zprávy BMC2453, žena, běloška, hvězd-

né pravé křídlo fotbalového týmu, vedoucí fotbalové tabulky na Floridě, velmi žádaná všemi týmy po celé zemi, aktuálně měla čtrnáct nabídek od celků první divize; operace před třemi týdny, pooperační stav normální, žádné komplikace, následuje intenzivní fyzioterapie; dosáhla plného rozsahu pohyblivosti, ohybový test 127 stupňů, silová zkouška ukazuje podstatné zlepšení, stejně tak mrštnost. Je jako dřív, nebo jejími slovy, je na tom ještě lépe. Rebecca tvrdí, že při žádném pohybu necítí bolest, a je tedy připravena pustit se znovu do všech aktivit... kromě skateboardingu. Tomu by se měla vyhýbat minimálně do pětatřiceti let.“

Vzal jsem do ruky další složku. „První ortopedická konzultace s datem 23. ledna. Tady doktor Ben Payne.“

Opakuju tytéž věci pokaždé, protože v elektronickém světě, v němž dneska žijeme, je každý záznam oddělený, a pokud by se ztratil, bylo by třeba ho identifikovat.

„Jméno pacienta Rasheed Smith, následují nacionále a další údaje. Datum narození 19. 2. 1979, číslo lékařské zprávy BMC17437, muž, černoch. Začal jako defenzivní zadák za Jacksonville Jaguars a je jednou z nejrychlejších lidských bytostí, jakou jsem kdy potkal. Magnetická rezonance potvrdila, že se nevyskytují žádné trhliny na předním zkříženém ani vnitřním postranním kolenním vazů, doporučena intenzivní fyzioterapie a musí se vyhýbat mládežnickému basketbalu, dokud nepřestane hrát profesionálně americký fotbal. Rozsah pohyblivosti je omezený kvůli bolesti a citlivosti, což by mělo vymizet díky terapii během přestávky mezi sezonami. Může obnovit omezené silové a rychlostní tréninky s tím, že při pocitu bolesti musí okamžitě přestat. Další vyšetření naplánováno za dva týdny. Je třeba zavolat do YMCA a požádat je, aby zrušili jeho členství.“

Zasunul jsem složku do batohu a všiml si, že se má sousedka směje.

„Vy jste doktor?“

„Chirurg.“ Zdvihl jsem složky z hnědého papíru. „Pacienti z minulého týdne.“